

The background of the cover is a vibrant yellow. It is filled with abstract, black line drawings of human figures in various poses. Some figures are standing, some are sitting, and some are lying down. The lines are simple and expressive, capturing the essence of movement and form. The overall style is minimalist and modern.

Zbytočné pohyby

Tereza
Ol'hoová

Brak

ZBYTOČNÉ POHYBY



Zbytočné pohyby

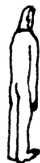


TEREZA
OLHOVÁ



PEOPLE GET LOST
(Kafka Band)

1 STOJ ZNOŽMO



Osadníčka Mery s tvárou ošľahanou vetrom pozerala na veľkolepý aljašský profil. Z úst sa jej parilo, takže Lucia musela byť ostražitá, aby videla, kedy sa nadýchne a začne rozprávať. Podľa timecodu mala prísť posledná veta o štyri sekundy. Presne vtedy otvorila ústa a prehovorila drsným hlasom do mikrofónu:

„Já jsem od lidí nikdy nic moc neočekávala. Miluju přírodu. Ta vás nikdy nezradí.“

Záber sa postupne rozširoval a potom sa kamera veľkolepo zdvihla nad Mery. Dron sa vznášal nad nekonečnými lesmi a odlietal ďaleko, až k vrcholkom zasnežených aljašských hôr. Tam slučka skončila, obraz zamrzol a zo slúchadiel sa ozval Ronyho hlas:

„Výborne, Lucy, máme to!“

Pozrela cez okienko do réžie a vystrúhala smutnú grimasu.

„A prečo ju tam nechali takto osamotenú, bez muža, v lesoch?“

„Veď to nie je naozaj! Neboj, ona sa zariadi. Za tie prachy, čo za to dostala, môže cestovať po celom svete.“

Od prvej slučky dabovania Lidí z aljašských lesov uplynulo viac ako šesť rokov. K postave Mery si Lucia za ten čas vytvorila vrelý citový vzťah. Prvú epizódu dabovala, keď sa dozvedela, že čaká Bertu. Osadníčka Mery mala vtedy osemnásť a práve sa sťahovala z chatrče hlboko v lesoch, kde dovtedy žila so svojimi rodičmi a šiestimi bratmi. Túžila bývať sama. Doteraz si pamätá,

že epizódu, v ktorej Mery odchádza od rodičov so sekerou prehodenu cez plece, dabovala ešte v deň pôrodu Berty. Dejová línia mladej osadníčky sa zo seriálu v druhej sérii nachvíľu vytratila, ale v tretej sa vrátila v plnej sile. Niekoľko epizód Mery obliezala príbytky svojich bratov hlboko v lesoch s primitívnou kresbičkou vysnívaného domu a prosila ich, aby jej ho pomohli postaviť. Spoločne stínali stromy a prenášali obrovské kmene z ďalekého lesa. Keď si Mery prvýkrát zakúrila v piecke vo vlastnom dome, Berta už chodila do jaslí. Lucia si najviac užívala dabovanie štvrtej a piatej série, kde si Mery hľadala vhodného partnera. Skúsila pár nomádov z Kanady, absolvovala niekoľko nevydarených rande s veľkými a drsnými chlapmi, ktorí jej vôbec nerozumeli. Lucia zatiaľ porodila Diviša a do štúdia ho brávala so sebou. Vedela pracovať rýchlo, takže tých pár slučiek nadabovala počas prestávky, keď spal v kočíku medzi dojčením. S týmto seriálom prežila dôležitú etapu svojho života. A tá teraz končila.

Život dabingového štúdia išiel ďalej a Luciu hneď striedal ďalší herec.

„Už mizím.“

Zložila si slúchadlá. Pravú mušľu si nikdy nedala priamo na ucho, ale mala ju zastrčenú niekde za ním. Sila zvyku. Dabovala vždy tak, aby svoj hlas počula aspoň na pol hlavy naživo.

Herec v ruke držal text a rutinne siahol po slúchadlách.

„Co to máš?“

„Kapří monstra,“ stihol povedať, kým si ich nasadil na uši.

Rony čakal Luciu so zmluvou na hlavnej recepcii.

„Ty už to mastíš jak Baťa cvičky. Škoda, že nerobia ďalšiu sériu. Bola by si superstar.“



„Nemáš pre mňa niečo nové?“

„Rozbiehame ďalšiu časť Megaakvária, ale tam je už všetko vychytané. Pribudla jedna krmíčka delfínov, ale je to len pár replík. Niečo väčšie by bolo v Bratislave. Budúci týždeň obsadzujú novú dokureality show. Pohotovosť pro exotická zvierata...“

Nachvíľu sa zarazil.

„Povedal som to česky, že? Už som zmagorený. Vyrábali sme ju aj u nás, pamätáš?“

„Myslíš tú veterinárku? Dabovala som jednu z dvojčiek, ktoré prišli s korytnačkou Washington. Mala nejaký balvan v močovom mechúre.“

„To bude ono. Ak sa ti chce, môžeš zájsť na casting do štúdia Paradise, poznáš? Tomáš Stránsky a spol.“

„Tomáš robí dabing?“

„Už dávno. Má celé štúdio. Továreň na všetko.“

„Ja sa do Blavy asi nedostanem. Diviš má len rok a pol. Ešte ho dojčím.“

„Najvyšší čas prestať, nie?“ povedal s ľahkosťou človeka, ktorý sa o deti ani neobtreľ.

„Prosím ťa, tu mi to podpíš a pod' sem! Som rád, že ťa mám.“

Rony objal Luciu svojím zavalitým telom.

„Neboj sa. Niečo sa končí a niečo začína.“

Túto vetu povedal Lucii riaditeľ divadla, keď s veľkým tehotenským bruškom odohrala poslednú reprízu muzikálu Drakula. Bola to jej posledná dobre platená práca. Riaditeľ mal pravdu. Končila jej herecká kariéra a začínalo sa materstvo, ktoré si Lucia predĺžila ďalším dieťaťom. Takzvané reťazové tehotenstvo spôsobilo, že sa do divadla už nikdy nevrátila.

Električka sa z centra Prahy vliekla. Lucia nervózne odpočítavala minúty, pretože čakala telefonát od kuriéra a opatrovatel'ka mala čas len do obeda. Odkedy prišli deti a presťahovali sa za Prahu, všade sa len hnala. Z toho dôvodu si nemohla dovoliť ani občasnú kšefty, ktoré dostávala z divadiel. Celý zárobok by aj tak dala opatrovatel'kám, ktoré za hodinu bežne brali dvestopäťdesiat korún. Za týždeň by sa suma vyšplhala na šesť tisíc, takže za mesiac stráženia v skúškovom období by vysolila dvadsaťštyri tisícok, a to by ešte neodohrala ani jedno predstavenie, iba sa s vyplazeným jazykom dovalila na skúšku a počúvala bezdetné kolegyne, ako riešia, kam pôjdu na obedík.

Potenciálne televízne postavy v seriáloch jej prebrali mladšie a dravšie kolegyne, ktorých každým rokom pribúdalo. Umelecké školy ročne vychrlia viac ako stovku nových absolventov herectva.

Nebyť Ronyho, ktorý jej dohadzoval šteky v dabingu prakticky od školy, nepresadila by sa. Česi boli citliví na poslovenčenú češtinu a všetky nedokonalosti jej dávali vyžrať už na DAMU. V rozhlase ju ignorovali, aj keď si dlhé roky cibřila intonáciu a zdokonaľovala ň. Dabing šiel medzitým dolu, nezvýšili sa platy, len počet slučiek, ktorý musí herec stihnúť nadabovať za jeden deň. Žiadna pasia. Čistá drina.

Hviezdy, ktoré si stihli vybudovať kariéru ešte v deväťdesiatych rokoch, mali kam stúpať. Martina Hudečková, ktorá si postavila kariéru na Beverly Hills, už v novom miléniu dabovala René Zellweger. Miriam Chytilová Jennifer Aniston. A Regina Řandová Demi Moore a Angelinu Jolie.

Na Luciu zostala krmička delfínov, čo za všetkých nastavených okolností prijímala vďačne a s pokorou.

Možno preto, že svoje sny a ciele už optimalizovala a prispôsobila reálnym možnostiam, aby nemala nikdy pocit, že zlyhala. Keď znížila latku, aj ponuka doktorky v Pohotovosti pre exotické zvieratá sa javila ako príťažlivá. Dali sa na nej nájsť pozitíva. Dozvie sa niečo o prírode a seriál môže pozerať aj s deťmi. Ani odstavenie Diviša nebolo nereálne. S príkrmami problém nemá a odkedy mu narástli zuby, dojčenie sa stalo jedným veľkým utrpením.



Keď prišla domov, Diviš odfukoval v kočíku. Spod ľahkej prikrývky trčala len noha v sadre. Lucia bola rada, že si napriek tomu vedel urobiť pohodlie. Opatrovateľke Adéle zaplatila tisícdvesto korún, čo bola tretina jej dnešného honorára. Dúfala, že sa bude môcť na chvíľu natiahnuť na gauč. Akonáhle si ľahla, noha v sadre začala udierať o kočík. Lucia sťažka vstala a naklonila sa nad dieťa.

„Diviško, ahoj! Ako si sa vyspinkal?“

Diviš mal po prebudení dokrčenú tvár a od radosti, že vidí mamu, otvoril ústa, až mu vypadol cumlík, a kopal ešte silnejšie. Vzala ho na ruky a položila na zem. Pri ohrievaní polievky sa unavene oprela o digestor. Čakal ju ešte náročný deň. Berta mala v škôlke rozlúčkovú besiedku, na ktorú potrebovala modré legíny. Kuriér, ktorý ich mal doviesť, sa stále neozýval.

Poobedia v domácnosti s dieťaťom sa vliekli. Ráno, keď mala ešte energiu, mu vedela vymýšľať program, ale poobede jej vždy došla para a posledným útočiskom bolo ihrisko, kde si Diviš našiel nové podnety. Ostatní rodičia to asi mali podobne. Keď prišli na ihrisko, vyzeralo to tam ako v zoo počas siesty. Rodičia pasívne postávali pri svojich deťoch a buď čumeli do mobilov, alebo pri hojdaní apaticky hľadeli do zeme.

Pri Berte ešte aj Lucia prekypovala energiou, študovala príručky o výchove a nových stimuloch a vedela sa prekonávať. Pri Divišovi už bola pasívnejšia, otrávenejšia.

O pol štvrtej nahnevaná telefonovala kuriérovi. Tvrdil, že je v zápche a do štvrtej to k nim nestihne. Navrhla mu, že zásielku vyzdvihne na ulici na kopci, kde bol príjazd priamo z diaľnice. Bola to pre ňu obchádzka, ale vedela si predstaviť, ako by Berta vyvádza, keby jej nepriniesla tie modré šmolkové legíny, ktoré boli povinnou súčasťou kostýmu na záverečnú besiedku. Zháňala ich v obchodoch už dva týždne, ale ten správny odtieň mali len na internete. Dodacia lehota bola sedem dní. Už pri objednávaní bolo jasné, že zásielka príde len tak-tak.

Vtedy si ešte myslela, že jej pomôže Pavel, ale to nevedela, že presne na deň záverečnej besiedky v ústave naplánujú Hydrologické dny. To znamenalo, že minimálne do siedmej bude Pavel preč. Celá organizácia teda zostala na nej.

Nedalo sa nič robiť. Diviša zdvihla zo zeme, vo vzduchu ním jemne zatriasla, aby z neho poodpadávali omrvinky z chrumiek, a vložila ho do nosiča. Mala ho pripnutý tesne na tele a keď kráčala do kopca, Divišova noha v sadre sa jej šúchala o bok a nadvihovala tričko nad kraťasy. Stále si ho sťahovala dolu. Nerada odhaľovala časti tela, kde sa jej nahromadil prebytočný tuk.

Na kopci prevzala balík od kuriéra a bežala do škôlky, kde sa už schádzali ďalší rodičia.

Pri bráne ich vítala najväčšia šmolinka – pani riaditeľka – a každému rodičovi ponúkla welcome drink – modrú žbrndu a modrý koláč. Berta v čiernych legínach stála pri plote v hlúčiku detí. V tej veľkej guči šmolkov a rodičov mamu nevidela, takže Lucia musela mávať nad hlavou

s igelitkou s legínami, čo bolo s tým šmolkovským elixírom v ruke dosť náročné.

Berta sa predrala k nim. Keď ju Diviš zbadal, vrtel sa v nosiči, mocne kýval nohami a ňaťahoval k nej rúčky.

„Diviš, nechaj ma!“ odstrkovala ho a zaujímala sa len o legíny, ktoré si hneď obliekla a sebavedome sa išla zaradiť medzi ostatné identické šmolinky.

Konečne mohla byť ako ostatní a splynúť s davom. Také niečo sa cení už v škôlke.

„Trieda koček, za mnou!“ zahlásila šmolková pani učiteľka a postavila sa na parket.

Počas prvých tónov nacvičenej skladby sa Lucia presunula k ostatným rodičom natlačeným v tieni pod jediným stromom na dvore, s mobilmi nasmerovanými na parket. Všetky deti však zakrývala najväčšia šmolinka v prvom rade a modrými labami rozhadzovala tak intenzívne, že choreografiu za ňou nebolo vôbec vidno. Keď Lucia trochu privrela oči, všetci sa zmenili na modré machule, ktoré sa v spečenom popoludní rozpíjali pred očami.

„Proboha Luci, kde se mu to, prosím tě, stalo?“

Jedna z mamičiek, Hana, s hrôzou hľadela na Divišovu nohu v sadre.

„Na ihrisku. Berta mu pri hraní omylom skočila na nohu. Spadol na zem a už sa nepostavil. Ešte sme sa s Pavlom smiali, že keď to bude mať zlomené, či mu dajú barly... a potom mi volal, že už je v sadrovni.“

„Chudáček! Jak dlouho to bude mít?“

„Tri týždne. Ale zvláda to dobre. Pozri.“

Lucia Diviša posadila na zem. Telo i vlasy mal spotené. Hneď sa ňaťahoval ku stolom s občerstvením.

„Chceš koláč?“ prihovárala sa mu Lucia. Diviš prikyvoval.



„Tak si ho choď zobrat.“

Diviš sa rukami začal húževnato posúvať smerom dopredu. Zdravou nohou si pomáhal a tú zasadrovanú ťahal za sebou. Hana si s úžasom zakryla ústa.

„Já omdlím.“

„S Pavlom ho voláme Meresjev.“

„To je kdo?“

„Sovietsky vojak. Zranili mu nohy vo vojne a celý čas ich vláčil za sebou.“

„Ježiš, promiň... Rózo! Kam jdeš?!“

Hana sa rozbehla za dcérou, ktorá sa medzitým vydala medzi tancujúce šmolinky na pódiu.

Diviš sa zatiaľ preplazil k stolu s občerstvením a snažil sa dočiahnuť niečo z modrého brunchu.

Lucia sa presunula za ním a kým rýpal do šmolkového muffinu, nosičom si ovievala tričko, po ktorom sa rozlieval veľký prepotený flák. Uvedomila si, že nič nejedla, tak si tajne ukradla jeden koláč pre seba.

„Vy budete určite paní Formánková, máma od Bertičky, že? Já jsem Aleš Stan. Od Mikuláše.“

Muž jej nastrčil pravicu s takou vervou, že mu bola nútená podať lepkavú ruku.

„Lucia.“

Pozrel na ňu káravým pohľadom.

„Mně se zdá, že se mi vyhýbáte, protože jste jediná ze třídy, na koho nemám žádný kontakt. Nejste ani ve whatsappové skupině Koťátka ve školce, která nám funguje již dva roky, že ne?“

„Pardon, ja tieto veci veľmi nestíham.“

„No, nic se neděje. Já jsem tu skupinu založil, abychom si my rodiče vyměňovali názory na školku, řešili problémy, které nastanou. Nevadí, ta skupina se bude stejně rušit,

protože některé děti tady končí a do školy půjdou jinam. Ale vaše Berta jde do školy tady na Voráčovskou, že?”

„Áno.“

„A bude chodit do školky teď o prázdninách?”

„Zatiaľ som ju neprihlásila.“

„Protože se mě na to ptal můj Mikuláš a já jsem mu to neuměl říct. On je na ní dost fixovanej. A já vím, že ta škola bude hodně velká změna. Nejen pro ně. Ale taky pro nás rodiče, že jo..“

Lucia prikyvovala a popritom stihla odsledovať, že modrá šmolkovská choreografia sa už skončila a megašmolinke rozdáva deťom diplomy k ukončeniu škôlky.

„Já bych si moc přál, aby si tohle léto ještě spolu užili. Je to poslední období, kdy si mohou vydechnout. Pak už je čeká jenom dřina.“

„Ak sa bude dať ešte prihlásiť a Berta bude mať záujem, môžem to urobiť.“

„Tak prima. Udělejme to takhle. Já vás teď nebudu přidávat do té staré whatsappové skupiny Koťátka ve škole, protože dnes děti normální docházku končí a v létě všichni nepokračují. Tady mi napište své telefonní číslo..“

Aleš vytiahol kartičku s perom a podával ich Lucii.

„Já následně vytvořím novou skupinu Letní koťátka, popotám se ostatních, jak to mají, a podle toho si vás tam přidám, jo?“

Aleš ani nečakal na jej odpoveď. Hneď sa otočil a v modrej mase chaoticky pátral po rodičoch ďalších spolužiakov svojho syna. Mal pravdu. Lucia sa mu vedome a doteraz úspešne vyhýbala už dva roky. Stretli sa vždy len na rodičovských združeniach, z ktorých naschvál odchádzala skôr s výhovorkou, že musí ísť domov za mladším synom. V triede kočiek trvali najdlhšie, pretože ich Aleš zámerne naťahoval. Problémy vždy zbytočne nafukoval a rozoberal

